

PAP JÓZSEF KÉT VERSE

EGY DACOS MOZDULAT

Kifogytunk mindenből.

Ami volna még: egy dacos
mozdulat. Ez a félkéznyi.
Hogy odább taszítsam
égboltomról
a fekete felhőt:
homlokodról a borút.
S akkor mindenünnen
és mindenütt a derű
csalóka fénye zsong majd:
asztalunk megkopott lapján,
foltok tarkította kezem fején,
odakint a madarak mellén,
az ágak közti csivitelésben.

Nyílni készülő ajkadon.

SZÉPEN KÉRTEM

Azt mondtátok, cipeljem,
mert az én terhem,
a nagy közös, a történelmi
rám eső része.

Meg azt, hogy kitartó legyek,
és ne kérjek könnyítést,
és fölmentést se várjak,
és jobb lesz rám nézve,
ha el se fogadok.
Jó, mondtam. Vállalom.
Nincs az a teher,
amit el ne bírnék.
S nekirugaszkodtam.
A munka elvégre...
De szépen kértem,
hogy értessétek meg
a báméskodókkal,
a fintorgókkal
és finomkodókkal,
az állig begombolkozókkal,
(de legelsőül: az enyéimmal
föl- és lemenő ágon)
vállalásom
történelmi szükségszerűségét,
(elkerülendő
a meghunyászkodásnak,
a megalázkodásnak,
az együgyű túlbuzgóságnak
még a gyanúját is),
nehogy azt higgyék:
csak jó bolond vagyok.
Kora bolondja. Akitől
elfordulnak az övéi.
És meg is tagadnak.
És akkor mit mondtok majd?
De jobb, ha nem is szóltok.
Mert akkor már nem számít,
ki vereget vállon,
s hogy vállon vereget-e.